

Barcelona capital del canvi **Barcelona en comú exemple d'unitat popular**

Apocs mesos de la històrica victòria del 24M i de la festiva investidura del 13J, el govern ciutadà de Barcelona en Comú ja comença l'aplicació de mesures contundents per enfrontar l'emergència social. Tot i la ferotge oposició de les elits dominants de la ciutat i dels seus partits i el paper dels mitjans d'informació que amaguen el que es fa, el nostre govern ha augmentat en 2,8 milions el pressupost de les beques menjador, que significa que 6.000 famílies més tindran accés a aquest servei tan bàsic. Aquesta mesura augmenta a 10.000 les famílies beneficiades pel programa, que hauria de ser competència de la Generalitat però que els governs d'Artur Mas han anat retallant cada vegada més. Un altra mesura fonamental per dur a terme el programa electoral ha sigut aturar la privatització de les escoles bressol engegada pel govern de Xavier Trias. A més a més, en els primers dies de govern, s'han aturat diversos desnonaments i s'ha començat a reunir la Comissió Mixta de Desnonaments per trobar solucions per parar d'una vegada tots els desnonaments per motius econòmics.

De cara al problema del Turisme descontrolat, fruit de un model de turisme capitalista que mercantilitza qualsevol racó de la nostre ciutat i la converteix en un parc temàtic, s'ha aprovat una moratòria d'un any de les llicències d'allotjament turístic i s'ha engegat un procés participatiu per debatre i decidir entre tots els veïns de Barcelona quin tipus de turisme volem.

Barcelona en Comú ha també va proposar una rebaixa dels sous de la alcaldessa del 27%, dels tinents d'alcalde del 24% i del 20% pels regidors, però ha sigut rebutjada de manera vergonyosa pels partits d'oposició. Respectant el seu codi ètic, Barcelona en Comú ha rebaixat els sous de la alcaldessa i dels seu regidors a un màxim de 2.200 € al mes i la resta s'emprarà en donacions per organitzacions amb fins socials.

El nostre govern també ha criticat la sobredimensió dels símbols monàrquics i ha expressat la necessitat de rendir homenatge als nostres avantpassats republicans que van lluitar pels nostres drets i per un futur millor. Com última cosa, encara que no per importància, la nostra alcaldessa ha col·locat un altre cop Barcelona al capdavant del canvi proposant que Barcelona encapçali una xarxa de ciutats-refugi per a acollir les milers de persones desnonades del seu país per les guerres creades per l'imperialisme occidental. Mentre els governs posen excuses, Barcelona i les altres ciutats del canvi han començat a estudiar mesures concretes d'acollida i de coordinació de les persones que s'ofereixen a ajudar. Milers de persones han enviat cartes manifestant la seva disposició a oferir les seves cases i la seva ajuda. Una Ada Colau visiblement emocionada, va dir des de l'escenari de l'acte de les Ciutats en Comú del 4S amb 8 alcaldes del canvi: "si la gent senzilla ho pot fer, com es possible que el govern espanyol, amb tots els seus recursos, s'hi negui? VERGONYA!".

Tot això només és un inici i el camí és encara molt llarg. És necessari preguntar-nos perquè el nostre consistori ha pogut engegar aquestes primeres mesures no obstant el contexte poc favorable i el fet de governar en minoria? La resposta és que Barcelona en Comú ha sapigut capitalitzar les lluites socials d'aquests anys i traslladar-les a l'Ajuntament, donant veu als milers de persones que han participat a les mobilitzacions. Ada Colau ens recorda sempre que sense la mobilització del carrer no canviarem res. Barcelona en Comú ha guanyat perquè ha sapigut entusiasmar la gent treballadora a través de la participació directa en la elaboració del programa, de la campanya electoral i de totes les decisions. L'apoderament de la gent senzilla ha fet així que moltes capes de treballadors dels barris obrers, desencantats dels partits del règim, tornessin a fer sentir la seva veu, el "rugir" de les classes populars catalanes. La mobilització ha sigut la clau de la victòria i serà la clau per l'aplicació del programa electoral.

Barcelona en Comú ens ensenya quin és el tipus d'Unitat Popular que pot mobilitzar la majoria social i radicalitzar la lluita per a guanyar.

Catalunya necessita una revolució social

Catalunya necessita una revolució social

Les velles estructures de poder trontollen a Catalunya. El poble de Catalunya ha demostrat estar fart del centralisme espanyol, encarnat en un PP hereu de la dictadura, del sistema judicial al servei d'aquest centralisme, de les retallades de drets socials i democràtics. El PP es prepara per sotmetre a aquells que aspirem a un canvi amb lleis com la llei mordassa o reformes de darrera hora per poder intervenir el govern autonòmic. A la resta de l'estat, agita l'anticatalanisme, per intentar desviar l'atenció de les seves retallades i corrupció i obtenir una base que li permeti sobreviure.

La provocadora "carta" de Felipe González comparant el moviment sobiranista amb el feixisme s'inscriu dins de la mateixa lògica. Però fins i tot Convergència, que ha governat amb Unió quasi 30 anys, demana un canvi, un país nou, a la seva propaganda electoral. Intenta amagar amb la dissolució de les seves sigles a la candidatura de Junts pel Sí la seva col·laboració històrica amb la burgesia espanyola. Recordem que van recolzar els governs més impopulars de Felipe González, o el primer govern del "demòcrata" Aznar. Però també que han estat entusiastes executors de les polítiques de retallades tant odiades.

Milers de catalans votaran la llista de Junts pel Sí, amb l'esperança d'un canvi social necessari. Però ens hem de preguntar qui dirigirà aquest canvi i quines son les seves intencions reals.

El nucli dur de Convergència està format per persones com la Consellera Rigau, responsable de les retallades d'educació, de l'aplicació fil per randa, excepte en la qüestió de l'idioma de la llei WERT. Es podria dir que les retallades són culpa de Madrid, però qui va decidir que fossin els professors substituïts els més afectats, fou aquesta consellera. Qui ha buidat de democràcia els claustres, qui ha portat l'autoritarisme, els nomenaments a dit, és ella, la mateixa que ha continuat afavorint la xarxa de centres concertats en detriment de l'educació pública. Aquesta consellera és culpable de liquidar l'educació catalana, Irene Rigau ha retallat els recursos per que tots els alumnes siguin nousvinguts o amb necessitats educatives especials puguin aprendre en català.

Un altre personatge és Boi Ruiz. No son les retallades de Madrid sinó aquest conseller, qui afavoreix consorcis privats en contra de la pública.

Ens parlen d'un país nou, sense corrupció, però qui ho fa, són els que fa ben poc sopaven amb els Millet, els que han saquejat Catalunya, l'han espoliada, com la família de "patriotes" Pujol.

Hem d'acabar amb el govern del PP, la seva corrupció i retallades, però ho hem de fer els qui fa anys que lluitem al carrer, mentre CiU aprovava uns pressupostos de la Generalitat amb el vot del PP, que han estat prorrogats pel 2015, i segueixen en vigor, amb el suport d'ERC.

Hem d'acabar amb la reforma laboral del PP, però no oblidem que les esmenes de CiU la varen endurir (per exemple eliminant la vigència després de caducar un acord laboral si no s'arriba a un altre). És a dir, gaudim d'una legislació estatal més lesiva, gràcies a les idees laborals de CiU. Parlen de drets democràtics. Qui? L'alcalde Trias que perseguia penalment els vaguistes? Que utilitzava la guàrdia urbana com a cos anti-avalots? El que tapava els casos d'abusos policials? O el conseller Puig, responsable de la carrega policial de plaça Catalunya del 2011 o durant la vaga general del 14 novembre del 2012?

Parlen d'economia sostenible, els que han fet de Barcelona una ciutat en venta als lobbys turístics, expulsant a veïns i comerciants tradicionals.

Diuen defensar la sobirania de Catalunya. Però tenen pressa en votar a favor del tractat TTIP que significarà que les multinacionals estan per sobre dels estats. Al mateix temps, parlen de no sortir de la UE i que afrontaran totes les obligacions. Això traduït al català pla, vol dir que obeiran als amos de la UE i per pagar fins l'últim cèntim, aplicaran les polítiques que els dicten. Ja hem vist a Grècia el respecte a la democràcia de la UE.

Podríem dir que Convergència és tan sol una part de la llista, però és qui dirigeix la llista, i en forma el gruix. No dubtem de la bona voluntat d'algunes persones que la formen, esperant un escenari d'independència, on poder fer altres coses. ERC, ha justificat així el seu suport durant els darrers mesos a Convergència. Demanen que no es parli de lluita de classes, mentre aconseguim la independència.

La realitat és com molt bé va dir Isabel Vallet, diputada de les CUP, "Vostès fan trampa quan ens estan dient 'primer la independència i després la lluita de classes'. Perquè, mentre arribem a la independència, vostès estan guanyant la lluita de classes."

I això es el que volen continuar fent. Guanyar la guerra de classes, guanyar temps, utilitzant les legítimes aspiracions dels catalans a un país sense corrupció, amb democràcia, amb drets socials.

Quins són els aliats de Catalunya? Les eleccions municipals van ser un terratrèmol per al sistema, amb el triomf d'alcaldes i alcaldesses que venien dels moviments populars. Ciutats com Barcelona, Madrid, Santiago, Cadis, Saragossa, i moltes altres han demostrat que es possible, que SÍ QUE ES POT guanyar-los, prendre les institucions per a la gent comuna.

En tots aquests ajuntaments es defensa el dret a decidir-ho tot, no sols el dret a l'autodeterminació dels pobles. Catalunya té dret a decidir quina relació té amb la resta de l'estat. PODEMOS de defensar a tot l'estat un Referèndum vinculant a Catalunya.

No ens podem equivocar, aquests alcaldes, aquests moviments, són els autèntics aliats de Catalunya. Son els que recolzarien un referèndum vinculant que hauria de convocar-se immediatament, perquè sigui tot el poble de Catalunya qui decideixi, no només 60 diputats. Es podria dir que és il·legal, i ho seria, amb l'estret marge de la Constitució. Però també ho és una Declaració Unilateral d'Independència. Podemos ha d'explicar la necessitat

d'aquest referèndum a tot l'estat i defensar un canvi immediat, sense esperar a canviar la constitució, com no podem esperar per abolir els desnonaments.

Les energies de canvi a Catalunya han d'ajudar a acabar amb el PP i col·laborar a un canvi a tot l'estat. Alguns diuen que no es assumeix nostre. Però si que ho és. No és el mateix comptar amb aliats que respectin els drets, que els hereus del franquisme.

Hem de recordar la tradició del passat. Catalunya ha tingut avanços socials només quan la lluita social ha existit a tot l'estat. El període de la República n'és un exemple. També la lluita revolucionària durant la transició, on la lluita pels drets socials i democràtics era indestruïble i el moviment obrer va ser el responsable d'aconseguir l'estatut d'autonomia.

El programa de Catalunya Sí que es Pot es basa en un pla urgent de rescat ciutadà de 100 mesures a aplicar en els primers 100 dies de govern. Aquest pla inclou mesures per revertir la privatització dels serveis públics, garantir el dret a l'alimentació, l'habitatge, l'accés als subministraments bàsics, l'educació, etc. Totes aquestes mesures són la base d'un programa que pot entusiasmar al poble treballador, perquè capgiren la lògica capitalista dominant, posant els interessos de la majoria per sobre del benefici privat de les empreses. Ara bé, cal afegir, tal com l'experiència de Grècia ha demostrat, és molt difícil, per no dir impossible, aplicar un programa d'aquestes característiques dintre dels límits del sistema capitalista en crisi. En aquest punt el programa es queda curt (parla d'una impossible democratització de la Unió Europea, i d'un "nou model productiu" que no és carn ni peix). Cal donar suport amb força a les mesures urgents que es proposen, però també cal ser conscients que aplicar-les requerirà un enfrontament frontal amb els propietaris dels mitjans de producció, els empresaris i banquers, de Catalunya, de l'Estat i d'Europa.

L'única manera d'aconseguir un país nou, es desfer-se del PP i de Convergència. Convergència no ens acompanyarà a les lluites contra la oligarquia espanyola i europea pels drets socials. La candidatura del Catalunya Sí Que Es Pot representa la continuació del procés d'unió de diferents forces transformades i assegurar-nos el seu èxit és el camí per poder canviar-ho tot tant a Catalunya com a la resta de l'estat.

